

LÜPERTZ EET COROT

Cornel Bierens

Mijn hele bewustzijn werd omgezet in lekkerbekkerij en mijn lekkerbekkerij in bewustzijn. Salvador Dali

In zijn voordracht eert Lüpertz Prévost, Berthe Morisot en Trouillebert, allen leerlingen van Corot. André-Julien Prévost die landschappen schildert in de bossen van Fontainebleau, waaruit hij de hand van Corot maar niet kan wegschilderen. Berthe Morisot, die een schilderij van Corot kopieert, waarna de meester oordeelt dat zij niet hoger is gekomen dan één trede op een trap van drie. Paul Désiré Trouillebert die beroemd wordt door het proces tegen een kunsthandelaar, die een Trouillebert verkocht als een hoofdwerk van Corot.

Lüpertz eert Corot niet, Corot eet hij.

De gegetene wordt zowel benijd als gevreesd.

Lüpertz, de parvenu, aast op de kwaliteiten van de bourgeois, Corot. Herkent zichzelf in Corots vrijheid, veelzijdigheid. Corot, die bad om zijn leven lang kind te mogen blijven, lekker zonder vooroordelen de natuur nabootsen, een opgeruimde zwoeger. Dilettantisme, dat is het wel.

De dilettant is geen amateur, het is een speler. Dilettantisme staat tussen professionalisme en amateurisme in, maar vooral erboven. De professional voldoet aan wetten, de amateur probeert de professional te imiteren. Maar de dilettant is vrij.

Daarom kan het genie niet zonder dilettantisme, het genie moet spelen. Wat je dan te zien krijgt zijn fouten tegen de wetten van het professionalisme, die misschien honderd jaar later in die wetten worden opgenomen. ‘Kannibalen zijn mensen die elkaar wel kunnen opvreten.’

Ja, Lüpertz lust Corot wel.

Maar hij durft nog geen hap te nemen, hij houdt van hem.

Maar hij prijst hem niet!

Hij prijst: Prévost, Berthe Morisot, Trouillebert.

Lüpertz houdt van Corot en dat boezemt hem angst in. Het is de angst voor de leegte.

Deze leegte, die Corot in staat stelt vrij te zijn, maakt hem ook kwetsbaar. Corot is onbevangen, goedgelovig. Er wordt misbruik van hem gemaakt en hij doet er niets tegen.

In tegendeel, hij werkt eraan mee.

Hij heeft geen bezwaar als anderen namaakschilderijen met de handtekening COROT verkopen. Soms zet hij zelf die handtekening. Hij gooit het op een akkoordje, kan het geld goed gebruiken. Niet om te hebben, maar om weg te geven!

Zo houdt hij zijn grootsheid in stand.

Lüpertz begrijpt dat wel.

Maar Corot gaat, in zijn dagboek, wel ver: 'Liefdadigheid is mooier dan talent. In feite vermengen die twee zich. Je goede hart is in je werk zichtbaar.'

Schilderen is inderdaad liefde voor Corot. Maar Zola schrijft: 'Als meneer Corot bereid was voor eens en voor altijd de nimfen die zijn bossen bevolken te vervangen door boerenmeiden dan zou ik hem tot in het waanzinnige liefhebben. Ik weet wel dat doorzichtige schepsels en wazige dromen goed passen bij de delicate, bladerrijke takken, bij de dauwige, glimlachende sfeer in de schilderijen. Maar juist daarom voel ik me geneigd van de meester een menselijkere, rigoreuzere natuur te vergen.'

Corot laat zich misbruiken, dat voelt hij zelf ook wel. Daarom bouwt hij een constructie in: het geheime atelier, voor de ware kunst, op het platteland.

In 1873 neemt Corot er een atelier bij in Coubron. Maar hij is dan al oud en behoeftig.

Lüpertz vertrouwt het niet. 'Wanneer grootse, oude mannen sociale problemen hebben is hun grootsheid, hun goedheid ongewenst, ze is dan domheid. Domheid komt veel voor. Alles wat veel voorkomt is menselijk. Al het menselijke is kannibaals.'

Meteen na het uitspreken van zijn voordracht wordt Lüpertz opgezocht door een oude kennis die 'nog geld van hem tegoed heeft'. Maar Lüpertz laat niet over zich lopen, slaat van zich af. Lüpertz, een gewaarschuwd man.

Inleiding bij 'Hommage aan Prévost, Berthe Morisot en Trouillebert' door Markus Lüpertz, in Metropolis M 1987 Nummer 2